

Amsterdam, 20 februari
'95

Lieve Connie +

Lieve Annemarie in Straatsburg,

Wat stom van me,
wat verbeland. Ik heb mijn boek waarin
ik bezig was te lezen vergeten in Rhoon.
Hebben jullie dat ook? Dat je eerst
als je besloten hebt om een boek te
lezen, er eerst aan moet denken.
Je moet vertrouwd worden met de
mensen ^{die} het boek beschrijven, ^{zijn} je
vraagt je of of ze je willen helpen?
En dan komt het moment dat je
niemans fierig bent hoe het afloopt.
Me is niets verbelenders, op dat
moment aangekomen ^{om} verwijderd
te zijn van je boek. Bij mensen
kan je hetzelfde ervaren. Net als
je ze aardig gaat vinden, zijn ze
weer uit je gezichtveld verdwenen.
Maar met mensen kan je schrijven
en bellen. Ik zou nu wel met
mijn boek ^{willen} telefoneren, als mijn
boekpraten kon. EN Toch, denk
(maar)

ik dat over, zeg, 50 jaar alle boeken
op Compact Disks staan. Dan lezen we
geen boek meer, maar wij luisteren
naar een boek. Het boek, zoals wij die
nu kennen is te kostbaar. Papier wordt
gemaakt van bomen. Bomen kappen is
slecht voor het milieu.

Enfin, omdat ik mijn boek vergeten ben,
zit ik hier op mijn zolderkamer, heb
een kaars aangestoken en luister naar
muziek van ene Purcell. Hé, dat is
pech, er wordt op de deur geklopt..., de
deur gaat open... en daar komen Con
en Annemarië op bezoek! Wat perzlijk.
Hoe hebben jullie de weg hier naar toe
kunnen vinden? Ook toevallig! Ik
was jullie met aan het schrijven. Ik
kwam in een boek van kees Skip zo in
pech versje teken dat ik jullie niet wil
onthouden:

op een mot

Terwijl toch opgewekt van zijn
een gulzig mottenwijfje in
de Tweede kamer in Den Haag de
Tapijten kamerbreed beknaagde,

aten haar kinderen en haar man
daar maar een kamer-fractie van.

— . —

Toegeven, Annemarie, "la Tristesse
de la lune" van Beaudelaire is veel
en veel gevoeliger. De vrouwelijke maan
die steeds een traantje laat am dat ze moet
wijken voor de overheersende Zon. Maar
gelukkig is er nog een dichter, die de traan
opvangt en in zijn hart bewaart.

Er zijn twee dingen die mij fascineren en
dat zijn: De Ziel en het gevoel.

Ik meen zelfs dat ± 400 Na Christus Augusti-
nus opgemerkt heeft dat we beschouwer
worden al naar gelang we steeds meer
kunnen quantificeren. Abstracte begrippen
als: De Tijd en De Temperatuur hebben we
al in getallen kunnen (vragen) uitdrukken.

Maar we kunnen bij Albert Heijn nog niet
een pondje gevoel kopen of $1\frac{1}{2}$ ons Ziel

of zou het zo zijn dat als we een dik boek
in de boekwinkel ^{kopen dat we dan} een pond gevoel kopen?

En als we een film zien, dan krijgen we
een rantsoen gevoel. Ook is het
zo dat de ene mens bij het aanschouwen

of het leren van een bepaald beeld of gebeurtenis tramen in zijn open liggt, terwijl het een ander onverschillig laat.

Dus gevoel heeft iets te maken met je innerlijke feestelijke gesteldheid met betrekking tot de buitenwereld. Gevoel is iets subjectiefs en kan daarom niet objectief gequantificeerd worden.

Over smaak (= het vermogen om te oordelen over schoonheid) valt niet te twisten. Maar er zijn veel mensen die het vermogen tot oordelen wat "schoon" is niet hebben. Die laten zich leiden door anderen, voor wie ze respect hebben. Ze willen dan eigenlijk precies als die anderen zijn. Die is dan hun rol model!

Er zijn ook veel mensen die het zo denken hebben, met b.v. peld verdienen, dat ze geen tijd meer over hebben om een oordeelsvermogen te ontwikkelen over "Schoonheid". De telefoon rinkelt!

Ik merk dat er niemand in de kamer is behalve ik zelf. Dus jullie waren helemaal niet op bezoek! Maar al schrijvend slaep ik een buis in de tijd en ruimte naar jullie toe in mijn verbeelding. Ik heb niet eens pe trappel of het poed staat op school en wat jullie plannen zijn. Maar dat

Zullen we ons de oede laten kennen & de gevoelens van
Doe kom! Er staat hier een uitbreiding over "De Ziel".
Het zijn jullie zelf met de oede & de gevoelens voor de lezer.
Papier en Quade.
Welk lijf, ook over
de lezer, het gevoel
van de lezer.